

— Всички ли се събрахме?

— Нѣма Климе.

— Климе?

— Да.

Учителката малко изненадано огледа събралитѣ се ученици. Бѣха останали малко. Сърбитѣ не дрѣмѣха. Тѣ заплашваха родителитѣ, тормозеха, бѣха жестоки и настойчиви, поменѣ отъ българщината не биваше да остане въ Македония. О, ако само се научеха, че тая Пандура учи децата въ това мазе на българско четмо и писмо. А тайната не можеше да остане за дълго неизвестна за тѣхъ. Градчето бѣше малко, устата не на всички заключена. Тогава? . . . Но храбрата учителка не остави да заговори страхътъ въ нея, а стисна зѣби, отхвърли назадъ глава и твърдо започна преподаването:

— Миналия пжтъ говорихме за Самуила. Царѣтъ воинѣ, безстрашниятъ Самуилѣ.

Но тя трѣбваше да прекъсне. Въ мазето като топка се изгърколи Климе, малкият и любимецъ Климе — кждрокосо, хубаво момче, съ голѣми, умни, черни очи.

— Спасявай се, учителке! Бѣгайте, другари, право презъ стоборитѣ. Никой да не излиза на

улицата. Ела, учителке, съ мене! По-скоро, по-скоро! Ще те заведе у теткени.

Въ единѣ мигѣ мазето бѣше опразднено. Климе улови учителката си за ржка и я поведе въ тъмнината къмъ най-отдалечения край на двора, бутна една дъска, тя се оказа откъртена.

Пжтътъ на бѣгството му бѣше добре известенѣ. Върѣдѣ тѣзи дворове той бѣше израсълѣ, тукъ играеше на четници, тукъ можеше да вика ура и да пѣ юнашки български пѣсни.

На нѣколко пжти учителката се препѣна, но Климе я подкрепяше. Пандура бѣше нежна, тънка девойка и само духътъ, българскиятъ ѣ духъ бѣше силенѣ.

Най-сетне двамата стигнаха една кжща. Тя цѣлата бѣше потънала въ мракѣ. Климе пуста ржката на учителката си.

— Тукъ ще стоишѣ! Сега ще се върна. Не бой се!

Момчето изчезна нѣкжде. На улицата се чуха стѣпки. Ето нѣкой заблѣска наблизу порта и се чу грубъ заповѣднически гласѣ.

— Отваряй или ще изкъртимъ портата!

Сърдцето на Пандура се сви отъ болка. Не я бѣше страхъ за себе си, а за любимеца ѣ Климе и